

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 139/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou MB, s. r. o., Záhradnícka 36, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Matúš Bušniak, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave v konaní o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/010744/2016-241 z 18. apríla 2016, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Asan 24/2018 z 28. februára 2019 v konaní o kasačnej sťažnosti a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ],

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou v petite namieta porušenie svojich základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) «*rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/010744/2016-241 z 18. apríla 2016*» (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie ministerstva financií“), ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Asan 24/2018 z 28. februára 2019 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“) v konaní o kasačnej sťažnosti.

2. Sťažovateľka podala na krajskom súde žalobu proti napadnutému rozhodnutiu ministerstva financií, ktorým jej bola uložená pokuta vo výške 20 000 € podľa § 54 ods. 1 písm. e) zákona č. 171/2005 Z. z. o hazardných hrách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o hazardných hrách“) za propagovanie hazardných hier, na ktoré nebola udelená, resp. vydaná licencia. Rozsudok krajského súdu č. k. 2 S 154/16-46 z 24. júna 2017 napadla sťažovateľka kasačnou sťažnosťou, o ktorej rozhodol najvyšší súd rozsudkom z 28. februára 2019 v konaní pod sp. zn. 10 Asan 24/2018 tak, že ju zamietol.

3. Podľa sťažovateľky krajský súd opomenul aplikovať na daný prípad európsku legislatívu, konkrétne „*Smernicu Európskej únie o sieťovej a informačnej bezpečnosti (NIS – 2016/1148)*“. Podľa tejto smernice sa umožňuje držba domén druhej úrovne aj zahraničným subjektom, čo bolo meritom daného sporu. Týmto postupom krajský súd porušil všeobecne platnú zásadu „*iura novit curia*“. Sťažovateľka uvádza, že ministerstvo financií, krajský súd a tiež najvyšší súd mali byť oboznámené s touto smernicou, „*a napriek týmto skutočnostiam sa uvedená smernica a ani jedno rozhodnutie Súdneho dvora ES/judikatúra ES sa objavila resp. nepoužilo v rozhodnutí či v odôvodnení rozhodnutia KS BA*“.

4. Keďže krajský súd neaplikoval uvedenú smernicu, porušil podľa sťažovateľky „zásadu prednosti práva EÚ vyjadrenú v článku 7, ods. 1, druhá veta, Ústavy... ako aj v citovanom rozsudku Súdneho dvora ES vo veci 106/77 Simmenthal, ktorá bola potvrdená v desiatkach ďalších rozsudkov Súdneho dvora EÚ/ES“.

5. Najvyšší súd k námietke sťažovateľky v kasačnej sťažnosti k (ne)aplikácii smernice (Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/1148 zo 6. júla 2016 o opatreniach na zabezpečenie vysokej spoločnej úrovne bezpečnosti sietí a informačných systémov v Únii, pozn.) krajským súdom argumentoval tým, že nemohol aplikovať uvedenú smernicu a ani judikatúru Súdneho dvora Európskej únie z dôvodu, že ide o novo uvádzané námietky, s ktorými sa krajský súd nemal možnosť vysporiadať. Táto argumentácia popiera sťažovateľkou tvrdenú skutočnosť, ktorá je podložená uvedenými argumentmi a právnou doktrínou stanovenou v ústave a procesnom kódexe, a to v Správnom poriadku (§ 122).

6. Sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd nálezom rozhodol o porušení jej označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu (bod 2), ktorý následne žiada zrušiť v celom rozsahu a navrhuje vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho sa sťažovateľka v texte ústavnej sťažnosti domáha aj vydania dočasného opatrenia, ktorým by sa odložila vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu až do rozhodnutia ústavného súdu o tejto ústavnej sťažnosti, pretože zaplatenie pokuty by mohlo byť pre sťažovateľku likvidačné a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom, pretože nemá priamy vplyv na štátny rozpočet Slovenskej republiky. Naopak, závažná ujma hrozí sťažovateľke.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

15. Ústavný súd si pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 39, § 43 a § 123) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd zistil, že v okolnostiach prípadu existuje viac ústavne relevantných príčin, z ktorých každá osobitne znamená splnenie zákonom ustanovených podmienok na odmietnutie ústavnej sťažnosti.

17. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu

zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012)].

18. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

19. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

20. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 152 ods. 4 ústavy) (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

21. Z konštantnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery

zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

22. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotnými rozhodnutiami došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/00).

23. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené.

III. 1 K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu

24. Ústavný súd v úvode konštatuje, že ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu je potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

25. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na prerokovanie.

26. Je nepochybné, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o kasačnej sťažnosti sťažovateľky v danom prípade nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o rozsudku krajského súdu, keďže kasačná sťažnosť predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľky vo vzťahu k rozsudku krajského súdu (obdobne napr. II. ÚS 264/2019).

27. Princíp subsidiarity nás poučuje, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o ústavnej sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o ústavnej sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

28. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III. 2 K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu

29. Čo sa týka rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd uvádza, že bez potreby priblíženia doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľky je potrebné konštatovať, že ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti

návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 201/03, II. ÚS 144/05, IV. ÚS 100/04, IV. ÚS 42/06).

30. Sťažovateľke bola napadnutým rozhodnutím ministerstva financií uložená pokuta v sume 20 000 € (sankcia na spodnej hranici zákonnej sadzby, pozn.) za porušenie § 35 ods. 2 zákona o hazardných hrách za propagovanie hazardných hier, na ktoré nemala vydanú licenciu podľa tohto zákona (a zrejme ani oprávnenie podľa výpisu z Obchodného registra Slovenskej republiky, pozri výpis, pozn.). V žalobe podanej krajskému súdu sťažovateľka najmä namietala, že *„nie je reálnym vykonávateľom práv spojených s držbou doménových mien, najmä nemá žiaden faktický, technický, osobný a ani morálny dosah na obsah webových stránok, ktoré boli napojené na doménové menálottoland.sk a onlinecasinoadvice.sk.“*

31. Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie ministerstva financií a okrem iného v bode 35 konštatoval, že *„nie pochyb o tom, že žalobca bol vlastníkom predmetných domén a skutočnosť, že ich registroval pre tretiu osobu, nezbavovala ho povinnosti dozerať na legálny obsah informácií dostupných na týchto doménach“* (ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zohľadnil, resp. zobral na vedomie aj ďalšie relevantné dôvody zamietnutia žaloby krajským súdom a právneho posúdenia veci v časti IV, rozsudku krajského súdu, ktoré sú jasné a zrozumiteľné, pozn.).

32. Najvyšší súd v rozsudku opísal právny a skutkových stav zistený správnym orgánom (ministerstvom financií), ako aj závery formulované krajským súdom, námietky sťažovateľky v kasačnej sťažnosti (body 9 až 16), vyjadrenie ministerstva financií

ako žalovaného (bod 17) a napokon svoje konkrétne závery zhrnul do bodov 18 až 33, keď v nich odpovedal nielen na námietky sťažovateľky, ale aj citoval zodpovedajúcu právnu úpravu [najmä Správny súdny poriadok (ďalej aj „SSP“) a zákon o hazardných hrách, pozn.]. Najvyšší súd v bode 25 a 26 jasne a zrozumiteľne odpovedal na argumenty sťažovateľky uvedené v kasačnej sťažnosti a ústavný súd nepotrebuje z týchto záverov podrobne citovať, pretože ich sťažovateľka dobre pozná. V prvom rade je naozaj neštandardné, ak sťažovateľka, kvalifikovane zastúpená advokátom, neuvedie v žalobných dôvodoch konkrétne pochybenia a dôvody nezákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v konaní pred krajským súdom, pretože naozaj, ako uviedol najvyšší súd, „*správny súd nevyhľadáva dôvody nezákonnosti za žalobcu*“. Aj v ústavnej sťažnosti sťažovateľka svoje všeobecné dôvody iba zopakovala, neuviedla, aké ustanovenia predmetnej smernice mali mať prednosť pred platnými právnymi predpismi Slovenskej republiky, a tiež dôvody na podanie ústavnej sťažnosti vytvorila iba účelovo a zjavne neurčito. Sťažovateľka vôbec neodôvodnila, v čom v okolnostiach prípadu spočíva ústavná intenzita nepoužitého výkladu vnútroštátnej aplikácie úniijného práva so silou smernice v jej prípade.

33. Kasačná sťažnosť je opravným prostriedkom v správnom súdnictve, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu (§ 438 SSP). Kasačná sťažnosť je prípustná proti každému právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu, ak Správny súdny poriadok neustanovuje inak (§ 439 ods. 1 SSP). Zákon však výslovne vymedzuje dôvody kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), jej náležitosti (§ 445 SSP) a predpisuje i povinné zastúpenie sťažovateľa advokátom (§ 449 SSP).

34. Tieto pravidlá týkajúce sa kasačnej sťažnosti majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím krajského súdu. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Otázku posúdenia prípustnosti kasačnej sťažnosti rieši zákon, nie uvedená smernica. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti kasačnej sťažnosti s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak zákonné pravidlá označujú za danej situácie

kasačnú sťažnosť za neprípustnú. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľky.

35. V prípade je zrejmé, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom základných práv sťažovateľky, ktorých porušenie namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Rozsudok najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať za arbitrárny a nezlučiteľný s aplikovanými ustanoveniami Správneho súdneho poriadku, resp. zákona o hazardných hrách a ani s únijným právom a judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie, ako sa to snažila pred ústavným súdom sťažovateľka namietat', a preto je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné. Ústavný súd s úvahami najvyššieho súdu v okolnostiach danej veci nemá žiadny dôvod polemizovať alebo nahrádzať jeho právny názor svojím vlastným. Sťažovateľka nepredkladá vo svojej ústavnej sťažnosti žiadnu novú argumentáciu, ktorá by mala ústavnoprávny charakter.

36. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti rozsudku najvyššieho súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

37. Vzhľadom na to, že sťažovateľkina ústavná sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už nezaoberal jej ďalšími návrhmi v bode 6 tohto rozhodnutia.

Poučenie: Proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu